

KATEE ROBERT

Een hete bruiloft: Regan & Brock

Wedding dare 2

Vertaald door Janna. E. Terlouw

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Voor Tim. Deze is voor jou, babe.

1

Brock McNeill was er nooit zo goed in geweest problemen uit de weg te gaan. En de brunette die op dat moment wegliep uit Spago leek een en al problemen te beloven.

Hij had haar beter gewoon kunnen laten gaan. Hij was tenslotte alleen maar naar het Beaver Creek Resort gekomen omdat zijn jeugdviend ging trouwen. Hij was hier om Colton te steunen, niet om gezellig te gaan doen met een van de bruidsmeisjes.

Zeker niet met dit bruidsmeisje.

Regan Wakefield, voormalig lid van dezelfde studentenvereniging voor meisjes als de bruid, headhunter en draagster van torenhoge hakken. Tijdens het diner was ze te midden van de andere vrouwen opgevallen als een paradijsvogel in een groep zwanen. En ze had iets. Zoals ze alert wist te blijven – ook al zat ze te drinken en te kletsen met haar vriendinnen – en haar ogen alles om haar heen in zich opnamen. Het hielp ook al niet dat ze zo knap was dat ze een man op de knieën kon krijgen – en dat ze dat zelf leek te weten ook.

Verdomme, hij kon het niet over zijn hart verkrijgen haar in haar eentje terug te laten lopen naar het hotel.

Brock sloeg de rest van zijn drankje achterover en legde een briefje van twintig op de bar. Hij duwde de buitendeur open en keek om zich heen. Ze was al vijftig meter verder op het geplaveide pad en liep met klikklakkende hakken verder door het donker. Hij had gedacht dat die martelwerktuigen aan haar voeten haar wel zouden vertragen, maar kennelijk had hij zich vergist.

‘Wacht even!’ Ze keek niet eens over haar schouder, dus versnelde hij zijn pas; in stilte vervloekte hij zijn stomme nette schoenen, die zijn tenen fijnknepen. ‘Regan.’

Als hij daarnet niet zo aandachtig naar haar had zitten kijken, zou het hem niet zijn opgevallen dat haar schouders verstrakten. Ze draaide zich om, wierp hem een snelle blik toe en liep weer verder. ‘Sorry, maar mijn grootmoeder heeft me altijd voorgehouden dat ik niet met vreemden moet praten.’

‘Ik ben geen vreemde.’ Ten slotte haalde hij haar in en hij regelde zijn pas naar de hare.

Ze wierp haar donkere haar over haar schouder. ‘O nee?’ Ze knipte in haar vingers. ‘Ah, wacht, ben jij niet die man die...’

‘Je weet heel goed wie ik ben.’ Hij en de andere mannen hadden verdorie gisteravond in dezelfde bar geborreld als de bruidsmeisjes, en ze hadden vanavond allemaal samen gegeten. Zeker deze vrouw zou een gezicht nooit vergeten. Hij gooide zijn charmes in de strijd en keek haar glimlachend aan.

Ze lachte, keek hem nog eens aan, en lachte nog harder. ‘O mijn god.’

Wat de fuck? Had hij soms spinazie tussen zijn tanden? Brock wist de neiging om zijn hand voor zijn mond te slaan maar ternauwernood te onderdrukken. Terwijl ze verder liepen wachtte hij af, maar ze blééf maar lachen. Jezus, wat had dat mens toch? ‘Wat is er zo grappig?’

Uiteindelijk wist ze haar geamuseerdheid in toom te houden, maar haar donkere ogen bleven heen en weer schieten. ‘Jij.’ Met een handgebaar omvatte ze zijn hele lichaam. ‘Hoe je je zuidelijke versiertrucs in de strijd gooit om een meisje uit haar slipje te krijgen. Het is heel schattig.’

Schattig. Er was in zijn leven veel over hem beweerd – dat hij charmant was, bloedstollend knap, een klootzak – maar dát nog nooit. Puppy’s waren schattig. ‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

‘Vast wel. Ik wil wedden dat je die glimlach voor de spiegel oefent.’

Ze dacht dat ze hem te pakken had. Het deed meer pijn dan zou moeten, want hij gíng inderdaad prat op zijn charme. ‘Nee hoor, schat. Ik ben puur natuur.’

‘Dat zeggen ze allemaal. En nou wegwezen. Ik heb geen tijd voor je.’

Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst zo rigoureuus was weggestuurd, al wilde Brock wedden dat dat door zijn vader moest zijn geweest. ‘Dat wordt nog een probleem.’

Ze keek hem niet aan. ‘Hoezo?’

‘In het Zuiden laten we vrouwen ’s avonds laat niet alleen over straat gaan. Dat is gevaarlijk. Ik loop met je mee terug naar het hotel.’

‘Zo, laten jullie vrouwen niet alleen over straat gaan? God verhoede zeker dat een van die zuidelijke schonen aan haar bewaarder ontsnapt?’ Ze sloeg haar handen voor haar borst in elkaar en wist het zuidelijke accent heel goed na te bootsen. ‘Alleen? Zonder sterke man om me te beschermen? Wat denk je dat ik zal doen?’

‘Dat bedoelde ik niet, en dat weet je best.’

‘Hoe moet ik dat weten? Ik kan niet gedachtelezen en ik zit niet te wachten op een sterke man die honderd meter met me meeloopt naar het hotel, terwijl ik verdomme in een resort logeer. Ik woon in New York. Hier is niets wat daarmee te vergelijken valt.’

‘Daar zit iets in.’

Zoals verwacht keek ze hem wantrouwend aan. ‘Wat ben jij ineens meegaand.’

Hij hield de glimlach op zijn gezicht geplakt en ging over tot de aanval. ‘Alleen maar omdat jij het allerengste bent in een straal van dertig kilometer.’

Ze deinsde terug, maar had zichzelf vrijwel meteen weer in de hand. ‘Misschien ben je toch slimmer dan ik dacht.’

‘En jij bent sneaker dan ik dacht. Wil je me misschien vertellen wat dat allemaal te betekenen had, die sleutelverwisseling van gisteravond?’ Zijn vriend Reed had vanochtend behoorlijk van slag geleken, dus hij vermoedde dat Regans plannetje was geslaagd. ‘Fijne vriendin ben jij, om dat zuidelijke schatje naar de verkeerde kamer te sturen.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ze had haar zinnen gezet op de verkeerde man.’

Wat een ballen had die vrouw; hij werd er helemaal door weggeblazen. ‘Wat heb jij daar nou mee te maken? Het was een slinkse truc en dat weet je best.’

‘Ze is mijn vriendin en ik wil graag dat ze gelukkig is.’ Ze versnelde haar pas, maar hij kon haar makkelijk bijhouden. ‘Ik heb er alles voor over om mijn vrienden gelukkig te maken.’

Daar kon hij bewondering voor hebben, al had ze daar dan bedenkelijke methodes voor. ‘Waarom heb je dan niet gewoon je mond opengedaan om er iets van te zeggen? Jij lijkt mij niet iemand die er moeite mee heeft om mensen je mening door de strot te duwen. Mijn strot, bijvoorbeeld.’

‘Jij bent achter mij aan gekomen. Ik heb niet om hulp gevraagd.’

Nee, hij zag het inderdaad nog niet zo snel gebeuren dat ze om hulp vroeg, als ze dat al ooit deed. ‘Misschien zou je dat wel moeten doen.’

Ze lachte. ‘Omdat jij degene denkt te zijn die me dan van mezelf komt reddend, zeker? Net zolang als nodig is om in mijn slipje te komen.’

Alle machtig, zeg. Hij zou het helemaal niet erg vinden om in haar slipje te komen, of zelfs maar om zijn hand onder haar rok te steken. Maar daar zou ze hem beslist geen kans voor geven. Hij kon met haar meelopen en een beetje met haar bekvechten, of hij kon het over een andere boeg gooien. Brock ging snel voor haar staan en blokkeerde het pad. ‘*Darling*, als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat je van plan bent me op te winden.’

Haar wenkbrauwen gingen omhoog, maar het ontging hem niet dat ze haar blik over zijn lichaam liet gaan. ‘Het is maar goed dat een van ons beter weet, hè?’

‘Het is oké dat je bang bent. Je bent nog nooit een man zoals ik tegengekomen.’

In het donker viel het moeilijk te zeggen, maar hij dacht een blos uit haar hals omhoog te zien kruipen. Totdat ze hem midden in zijn gezicht uitlachte. ‘Alsjeblieft, zeg. Er zijn duizenden mannen zoals jij. Maar het is wel lief dat je denkt dat je zo bijzonder bent. Heeft je moeder je dat verteld?’

Bij de McNeills thuis was er lof te over geweest voor slechts één zoon, en dat was niet Brock. Maar hij was niet van plan dat Regan aan haar neus te gaan hangen. Ze was een haai; zwakte kon ze

ruiken, en zonder er ook maar een seconde over na te denken zou ze daar haar voordeel mee doen. Hij had genadeloosheid nooit bijzonder aantrekkelijk gevonden bij een vrouw, maar in combinatie met haar scherpe tong was die wel intrigerend.

Hij boog zich naar haar toe en zei met gedempte stem: 'Het is oké dat je geïntimideerd raakt door mijn overweldigende mannelijkheid. Ik beloof je dat ik goed voor je zal zorgen.'

'Wat aardig van je.' Ze liet haar vingers omhooglopen over zijn borst, centimeter voor trage centimeter, en bij die superkorte aanrakingen trok er een kloppende hitte door zijn hele lichaam. Regan hield halt bij het kuiltje in zijn keel en glimlachte.

Toen duwde ze zijn kin omhoog. 'Maar laten we eerlijk zijn. Ik zou je voor andere vrouwen bederven, en ik ben te aardig om dat zo'n schatje als jij aan te doen.'

'Nou, dat dacht ik niet.'

'Misschien in een ander leven. Je bent sexy, maar uiterlijk is ook niet alles.' Ze stapte om hem heen en liep verder naar het hotel, haar parfum in een geurwolk achter haar aan. Hij sloot zijn ogen en snoof het op – iets duurs, subtiels en intrigerends. Jammer dat zichzelf maar twee van die drie dingen was.

Hij draaide zich om en had haar met twee grote stappen ingehaald. 'Zo makkelijk ben ik niet te bederven.'

'Dan ken je mij nog niet.' Ze wierp hem een blik toe en richtte die toen met een ruk van haar hoofd weer voor zich uit. 'En dat gaat niet gebeuren ook.'

Waarom klonk ze dan alsof ze zichzelf wilde overtuigen? Hij keek naar haar terwijl ze doorliepen, en jawel: na een paar stappen blikte ze weer zijn kant op. Ze mocht dan nog zo'n grote mond hebben, die vrouw kon haar ogen amper van hem afhouden. 'Je kunt er niets aan doen, hè?'

'Je hebt gevaarlijke waanideeën.'

Hij lachte. 'En jij bent lang niet zo vals als je wilt doen voorkomen.'

Vlak buiten het licht van de lampen aan weerskanten van de hoteldeur bleef ze staan en wierp hem met haar handen in haar

zij een nijdige blik toe. ‘Hoe heerlijk dit ook was, van hieraf red ik me wel. Ik zit niet op een prins op het witte paard te wachten en ik zit er al helemaal niet op te wachten om me door jou uit mijn slipje te laten kletsen.’ Ze draaide zich om en liep naar de deur. ‘Trouwens, ik draag niet eens een slipje.’ Dat laatste deelde ze hem over haar schouder mee, en hij sloeg er zowat van tegen de grond.

Holy shit.

Brock wreef met zijn hand over zijn mond. Als hij ook maar een beetje hersens had, zou hij de rest van de week zo ver mogelijk bij Regan uit de buurt blijven. Ze dacht dat ze hem helemaal in de smiezen had, en hij had al genoeg van dat soort shit in zijn leven meegemaakt, hij hoefde er niet door nóg iemand steeds aan herinnerd te worden wat voor zootje hij er blijkbaar van maakte.

Hij grijnsde. Aan de andere kant zou het heel amusant zijn om eens een paar speldenprikjes uit te delen en te zien wat er onder dat gelikte en evenwichtige uiterlijk schuilging. Maar wie hield hij voor de gek? Bij de eerste de beste gelegenheid zou hij werk van haar gaan maken.

Deze chique bruiloft duurde nog geen vierentwintig uur, en Regan Wakefield wist nu al niet zeker of ze nou de beste vriendin aller tijden was of de slechtste.

Ze leunde tegen de bar en staaarde in haar glas. Gisteravond was het begonnen, op het vrijgezellenfeestje voor de meiden. Ze kon de uitdaging die ze hadden bedacht toeschrijven aan de alcohol, de hoge ligging van het resort, of de keur aan echt sexy bruidsjonkers, maar het betekende uiteindelijk in elk geval een belofte om deze week een van die mannen aan de haak te slaan. Julie, vroeger lid van dezelfde studentenvereniging als zij, had dat een briljant idee gevonden, en zowel Christine als Sophie, de zus van de bruidegom, was erin meegegaan. Min of meer. Regan had het op dat moment helemaal zien zitten; daar hoefde ze ook niet over na te denken, want het idee kwam van haar.

Dat was voordat die slimmerik van een Brock ten tonele was verschenen en een charmeoffensief op haar had losgelaten terwijl ze terugliep naar het hotel. Hij was de bruidsjonker die niet Aardig was, niet Broeierig en niet het Hele Pakket. De enige aan wie je het oude geld en het bijbehorende makkelijke leventje zowat kon ruiken. Hij had haar zo opgewonden dat ze er niet aan moest denken om in haar eentje terug te gaan naar haar kamer. Dus was ze hierheen gekomen, naar de bar waar ze de vorige avond met z'n allen hadden gezeten.

Meestal doorzag ze mensen en situaties heel goed. Haar reputatie als headhunter hing ervan af of ze de juiste mensen voor de juiste banen wist aan te bevelen; als ze hen lang genoeg in die banen wist te houden om haar bonus op te strijken, betekende dat dat ze het goed had gezien. En Brock kwam niet eens in de buurt van acceptabel.

Nee, wat zij nodig had was een sterke en standvastige man die een echte partner kon zijn. De uitdaging was dan misschien bedoeld om voor een tijdje een beetje lol te hebben, maar ze kon twee vliegen in één klap slaan... Want ja, Regan wilde immers altijd meer waar voor haar geld.

Logan, de getuige, was het soort man dat aan beide behoeften tegemoet zou komen. Hij was op een klassieke manier knap, ambitieus genoeg om CEO te zijn van zijn eigen bedrijf in outdoorartikelen, en alles bij elkaar was hij een leuke vent. Op hém had ze haar zinnen gezet.

Maar dat was voordat ze het had gewaagd om voor Julie gisteravond de kamersleutels om te wisselen, waarmee ze haar naar de verkeerde kamer had gestuurd om de verkeerde man te verleiden. Of de juiste man, als Regan het goed inschatte, en zij had nu eenmaal altijd gelijk als het op mensenkennis aankwam. Het was een spontane impuls geweest, die ze niet had kunnen onderdrukken. Maar toen haar beste vriendin zei dat ze een oogje op Logan had, had Regan ingezien dat ze een fout had gemaakt – en níét omdat hij de enige was die voor haarzelf in aanmerking kwam. De man was super, maar geen enkele man was zo geweldig dat hij

een vriendschap tussen haar en een van de meiden om zeep kon helpen. *Chicks* gaan vóór *dicks* en zo.

Maar hoe Julie ook haar best deed om altijd alles volmaakt te doen, ze had iemand nodig die haar tegenwicht bood. Mister Danger, oftewel Reed, leek daarvoor een goede kandidaat. Hij was donker, waanzinnig knap en keek broeierig uit zijn ogen. Het soort man dat net zo hard wat vrolijkheid in zijn leven kon gebruiken als dat Julie iemand kon gebruiken die onder de oppervlakte wist te kijken en tegen haar kon zeggen dat ze niet altijd eerst aan andere mensen moest denken.

Regan schudde haar hoofd en dronk het drankje op – haar favoriet, een Short Southern Screw – dat ze net had besteld. Het deed er niet toe. Het had geen zin om te gaan piekeren over wat ze had kunnen of had moeten doen. Ze had het gedaan, en tegen de tijd dat ze klaar was met haar wisseltruc, viel Logan nergens meer te bekennen. Positief was echter dat Julie vandaag aan het diner haar blik niet had gezocht, dus dát moest tenminste goed zijn uitgekapt.

Ze draaide zich om om de rest van het vertrek in zich op te nemen en steunde met haar ellebogen op de bar. Het was verdomde jammer dat Logan al eerder was weggegaan van het feestje in Spago en niet van plan leek te zijn vanavond in de bar te verschijnen. Die man viel echt moeilijk te doorgronden.

Nou ja, de avond was nog jong en ze had in geen twee jaar een echte vakantie gehad, dus ze kon hier net zo goed van genieten. Ze gebaarde naar de barman. ‘Nog eentje, graag.’

‘Ik vind het vervelend dat ik degene ben die het tegen je moet zeggen, darling, maar je legt de lat te laag.’ Het lijzige zuidelijke accent rolde door haar heen als de beste whisky, zodat een klein vrouwelijk deel van haar heerlijk wegzwijmelde.

Maar goed dat zulke domme impulsen geen vat op haar hadden, zeker niet omdat ze precies wist aan wie die stem toebehoorde. Met een welbewust uitdrukkingloos gezicht keek Regan op. ‘Jij weer? Ik dacht dat ik duidelijk tegen je was geweest toen ik je een halfuur geleden voor het hotel achterliet terwijl je me stond na

te staren. Trouwens, als je had opgelet, zou je weten dat ik de lat nóóit te laag leg.’

‘Een Short Southern Screw? Dus ik had gelijk. Je snakt naar iets van ten zuiden van de Mason-Dixon-lijn.’ Hij kwam dichterbij en drong zich aan haar op, ook al was er nog wel iets van dertig centimeter ruimte tussen hen. ‘Maar ik kan je verzekeren dat ik een man ben die in geen enkel opzicht *short* te noemen is.’

Holy shit, aan zelfvertrouwen ontbrak het hem niet, en arrogant was hij ook nog. Ze stak drie vingers op en telde ze een voor een af. ‘Arrogant. Playboy. Klootzak.’

‘Weet je, ik heb jou dat leuke trucje van je om mensen te karakteriseren eerder horen doen.’ Hij leek er niet bijster van onder de indruk. Wat jammer nou. ‘Darling, voor mij heb je wel heel wat meer nodig dan die drie woorden.’

Ze glimlachte, zich er terdege van bewust dat die glimlach niet vriendelijk bedoeld was. Anders dan deze man had zij voordat ze in NYC op het vliegtuig was gestapt haar research gedaan. Op die manier had ze binnen vijf minuten nadat ze Coltons vriendengroep had gezien haar opties teruggebracht tot Logan. ‘Brock McNeill. Goede vriend van Reed Lawson. Opgegroeid met Kady’s aanstaande echtgenoot, Colton. Afkomstig uit een rijke familie in Tennessee en de favoriete jongste zoon. Dus ik denk dat je gelijk hebt: ik zou ook “lui” en “stuurloos” aan de lijst moeten toevoegen.’

In plaats van dat hij zich uit de voeten maakte, zoals ze had gehoopt, verscheen er een trage grijns op zijn gezicht. En wat een gezicht. Zijn gebruide huid verried dat hij talloze uren in de zon had doorgebracht, of misschien was hij wel van buitenlandse afkomst. Maar het kwam niet door zijn bijna te lange donkere haar of hazelnootbruine ogen dat ze een zinkend gevoel in haar maag kreeg. Het kwam door die verrekte glimlach. Breed en wit en met aan twee kanten een kuiltje in zijn wang. Zelfs zijn ogen begonnen te stralen, alsof deze man wist hoe hij moest genieten van de genoegens die het leven hem bood.

God, wat dacht ze wel niet? Hij oefende die grijns waarschijn-

lijk voor de spiegel. Regan wuifde afwerend met haar hand. ‘Ganou maar, Scarlett. Ik heb al een drankje.’ *Heb ik hem nou echt Scarlett genoemd? Zoals in Scarlett O’Hara? Wat mankeert me in vredesnaam?*

‘Ik mag dan knap zijn, maar ik heb niet de juiste schouders voor een jurk met hoepelrok.’

Brock wendde zich tot de barman, zodat zij de kans kreeg om eens goed te kijken hoe zijn witte nette overhemd strak om diezelfde schouders spande, en holy shit, die rugspieren logen er niet om. Hij had het smokingjasje dat hij tijdens hun wandeling aan had gehad uitgetrokken en zijn ingestopte shirt diende alleen maar om zijn slanke heupen te accentueren en een kontje waar minder sterke vrouwen waarschijnlijk van begonnen te kwijlen. Want zij deed dat zeer zeker niet. Of nauwelijks.

Tegen de tijd dat hij zich terugdraaide had ze zichzelf weer onder controle, maar het was op het nippertje. Zijn grijns was nog niet vervaagd. ‘Als een man vraagt of hij een drankje voor een vrouw zal bestellen, reageert ze in de regel niet zo heftig.’

Waarschijnlijk niet als hij het vroeg.

Ze had in haar werk wel vaker met van die toffe jongens uit het Zuiden te maken gehad, en ze was die keren nooit anders dan koel en professioneel geweest. Maar na een kwartier in het gezelschap van deze man te hebben doorgebracht, kreeg ze beurtelings veel zin om die grijns van zijn gezicht te slaan en om in zijn schouder te bijten. *Kalm aan een beetje.* Ze pakte het aangeboden drankje aan. ‘Ik heb gehoord dat je nogal een reputatie hebt bij de vrouwtjes.’ Dat was niet helemaal waar. Maar ze hoefde geen genie te zijn om zich te realiseren dat de meeste vrouwen het moeilijk zouden vinden om met deze man in één ruimte te zijn zonder zich aan zijn voeten te werpen. Hoe sexy hij ook was, zij had nooit graag deel willen uitmaken van een gezichtsloze massa.

Brock leunde tegen de bar, veel te dicht bij haar. ‘Blijkbaar heb je heel wat gehoord.’

‘Je hebt geen idee.’

‘Had ik dat maar.’

Regan nam nog een slok van haar drankje en zag pas op dat moment dat het een cosmopolitan was. Een van haar lievelingsdrankjes. Blijkbaar had hij haar veel langer in de gaten gehouden dan ze zich had gerealiseerd voordat hij zich naar buiten had gehaast om in zijn Gucci-wapenrusting de ridder te gaan uithangen. Ze leunde met één heup tegen de bar. 'Ik wil wedden dat je niet vaak "nee" te horen krijgt.'

'Dat is een vies woord. Ik ben er geen fan van.'

Natuurlijk niet. Hoewel hij absoluut charmant was, was hij tegelijkertijd wel de laatste met wie ze nu een gesprek wilde voeren. Die stomme Logan ook, om te verdwijnen net op het moment dat zij werk van hem wilde gaan maken. Ja, Brock zag er geweldig uit, maar van Kady had ze begrepen dat hij het wel best vond om zijn hele leven mee te liften op de successen van zijn vader. Hij had meer charme dan inhoud.

'Als je op zoek bent naar gezelschap, weet ik daar precies de geschikte man voor.' Hij boog zich naar haar toe en zijn grijns verbreedde zich. 'En hij heeft geen probleem met *short screws*.'

Dat geloofde ze graag. Ze moest hem zien te lozen. Nu. 'Toeval-
lig ben ik op zoek naar mijn vriendin Christine.' Die was erg stil geweest sinds ze hier gisteren waren aangekomen, en ondanks haar geplaag maakte Regan zich echt zorgen om haar. Stil zijn was helemaal Christines ding, maar er was iets veranderd. Ze was niet gelukkig. Misschien was ze van slag door de aanstaande verhuizing naar Maine, maar dat dacht Regan toch niet.

'Die kleine rooie? Volgens mij heb ik Kady's broer achter haar aan zien gaan toen ze Spago uit liep.'

Tyler? Dát was interessant.

Ze schudde haar hoofd. Met Brock vlak voor haar neus, die te veel ruimte innam, kon ze het zich niet permitteren zich te laten afleiden door mogelijke stelletjesvorming. Hij oefende een bijna magnetische aantrekkingskracht op haar uit, zo sterk dat het moeite kostte om niet die laatste stap tussen hen te zetten en eens even te kijken of die spieren van hem inderdaad net zo goed aanvoelden als ze eruitzagen. Te zien aan alle starende blikken van de

vrouwen om hen heen, was zij niet de enige die die neiging kreeg.

Dat besef bracht haar met een schok weer tot zichzelf. Hij was haar aan het bewerken, zo simpel als wat. Deze man was eraan gewend om te krijgen wat hij hebben wilde, en op dit moment had hij zijn zinnen op haar gezet. Ze kon het zich niet veroorloven om hierin verstrikt te raken.

Of toch wel?

Nee, het was een slecht idee. Regan wist het wanneer een idee een slecht idee was. In het begin klonk het altijd heel redelijk en volkomen logisch, maar voor ze het wist was ze een halve fles tequila verder en zat ze in een minirok op een mechanische stier. Of trok ze maar liefst zes weken op met die eikel van een Danny Levitz, omdat het zo heerlijk was om aan zijn buikspieren te likken. Of... De lijst werd langer en langer.

‘Kom op, darling.’

‘Ik kom helemaal niet op.’

‘Partypoeper.’

‘Wat een onbeschaafd woord. Laat je vader het maar niet horen.’

Brocks grijs vervaagde, maar keerde vrijwel direct weer terug. ‘Een week zonder seks is genoeg om iedereen chagrijnig te maken. Ik moet er niet aan denken wat het met jou doet.’

Ze gaf gehoor aan de drang om even in zijn biceps te knijpen. Van de strakke spieren onder haar hand begon ze bijna te kreuken. Het was wel duidelijk dat hij idioot veel tijd in de sportschool doorbracht. Ze kon zijn spieren zeker wel waarderen, ook al zat er een persoonlijkheid aan vast die bepaald niet indrukwekkend te noemen viel. ‘Waarom, Scarlett, vind je mij moeilijk? Als ik me goed herinner heb jij lopen beweren dat ik vast niet zo vals was als ik me voordeed.’ *Ziezo, arrogante zak.*

‘God, nee. Ik wil je er alleen maar op wijzen dat je een enorme stijve trut bent.’ Hij reikte naar zijn drankje, zodat haar hand zijn arm wel moest loslaten. ‘Maar omdat ik solliciteer naar de status van heilige, ben ik bereid je te helpen daar iets aan te doen.’

Iets harder dan nodig was zette ze haar glas neer. ‘Een stijve trut ben ik zeer zeker niet, maar ik snap best dat zo’n stuurloos figuur

als jij geen flauwe notie heeft van wat ambitie is.’

Hij grijnsde veelbetekenend. ‘Test dat maar eens uit. Het aanbod staat nog steeds.’

God, was die gast dan echt niet op andere gedachten te brengen? Normaal gesproken zou zoveel vastberadenheid voor haar genoeg zijn om haar cosmo over zijn hoofd te kieperen en de bar uit te benen. ‘Wil je dat ik je vastbind en dat ik je papa tegen me laat zeggen? Misschien iets met zweepjes en kettingen en handboeien? Jeetje, Scarlett, ik geloof mijn oren niet!’

Hij schoof het shotje dat ze net had besteld naar haar toe. ‘Ik bied je alleen maar iets aan wat je ontzettend hard nodig hebt. Zoals ik al zei: je kunt me bijna wel een heilige noemen omdat ik bereid ben je te helpen die last te dragen.’

Met haar het bed in duiken was dus een last. Ook al wist ze dat hij alleen maar probeerde haar op stang te jagen, het duivelinnetje op haar schouder kon het niet laten Brock over het randje te duwen en hem te laten smeken om genade. Julie had altijd gezegd dat dat denkbeeldige kleine kreng haar in de problemen zou brengen, en Regan begon te denken dat ze daar gelijk in had.

Ze nipte van haar drankje. ‘Je wilt wel erg graag dat ik je ondergang word.’

‘Dat zal je nog verbazen.’ Hij raakte haar niet aan, overbrugde de laatste paar centimeters die hen scheidden niet, deed helemaal niets, behalve tegen de bar leunen en naar haar kijken, maar haar lichaam werd warm onder die donkere blik. Hij bekeek haar alsof hij haar al voor zich gewonnen had. Het was wel duidelijk dat het te lang geleden was dat ze wat stoom had afgeblazen, want ze overwoog serieus om op zijn aanbod in te gaan.

Maar hij zou zijn woorden nooit kunnen waarmaken. Naar haar ervaring hadden de mannen die de meeste praatjes hadden het meest te bewijzen. Hoewel ze dat wist, moest ze zich toch beheersen om zich niet naar hem toe te buigen. Op zijn aanbod ingaan was een dom idee, of ze nu een duivelinnetje op haar schouder had of niet.

En het was wel zeker dat ze naar de hel zou gaan, omdat ze geen

enkel argument kon bedenken om het zichzelf uit het hoofd te praten. Allebei de keren dat ze met elkaar hadden gesproken was hij binnen no-time onder haar huid gekropen. De drang om iets terug te doen was sterker dan haar gezond verstand. Om eerlijk te zijn had ze ook geen zin om ertegen te vechten.

Maar god, ze werd moe van al dat denken. Van telkens weer twifelen aan zichzelf en aan haar reacties op wat de mensen om haar heen deden. Haar aandacht verslaptte geen moment, en dat was slopend. Het werd tijd om een deel van haar stress weg te werken.

Regan dronk nu ze haar plan had getrokken haar glas leeg en zette het op de bar. Eén nacht. Zonder verplichtingen. Zonder complicaties. 'Kom op dan.'

Brock staaarde terwijl ze wegliep naar haar rug en vroeg zich af of hij haar verkeerd had verstaan. Omdat hij nieuwsgierig was en een gezonde dosis woede voelde, liep hij achter Regan aan de bar door. Hij deed geen moeite om niet naar haar kont te kijken. Alles aan haar, van haar hippe manier van kleden en haar torenhoge roze hakken tot en met de berekenende manier waarop ze haar gehighlighte donkere haar achteroverwierp, was bedoeld om aandacht te trekken. Ze wist dat ze er goed uitzag en pronkte ermee. Daar kon hij respect voor opbrengen, en het was ook een deel van de reden waarom hij haar überhaupt had benaderd.

Dat, plus de manier waarop ze hem gisteren had afgekappt, en vanavond opnieuw. Hij had alleen maar geprobeerd een praatje te maken... Oké, dat was gelogen. Toen ze gisteravond met een grijns op Reed af was gedanst, had Brock zich gevoeld alsof hij door de bliksem werd getroffen. En dat terwijl ze hem amper een blik waardig had gekeurd toen ze tegen hem had gezegd dat ze helemaal niets schattigs had.

Nou, dat klopte helemaal.

Al snel kwam hij tot de conclusie dat deze vrouw geen flauwe no-